

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΗΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΞΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΣΥΡΟΣ

Χαίρε, ξηρόνησος ! τροφός εν μέρει τών κρηφών
 Της προτευουσης, και τροφός τών θελκτικών Σειρήνων,
 Αίτινες έλκουν τούς γαμβρούς με ζώματα ταλλήρων !
 Χαίρε, η ζουσα βαρύ της πισασαφάλτου μύρον !
 "Όπου δι' ένα όβολόν σκληραί κροτουύται μάχαι.
 Χαίρε η θίν' η άνυδρος ! χαίρε τών βράχων βράχε !
 Είς σε άν έφθειρίασεν ο Φερεκίδης πάλαι,
 Κερδίζονται κών σήμερον ποσότητες μεγάλαι,
 Κ' εις της τερπηής σου άγορός τās άγνιάς τās πρώτας
 Πολλοί τās φθειριώσας ετίναξαν καπότας.

Χαίρε !...

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μές στην αιώλια λαγκαδιά ο Ξυλοκόπος φτάνει
 Και π άνει και το πελεκάει το φροντοτό πλατάμι.
 Και γάπ ! και γκόπ ! βαρεία βαρεία και ακούραστα χτυπάει
 και το θεόρατο δεντρί σωριάζεται και πάει.

Και το θεόρατο δεντρί με τά γλωρά τά φύλλα
 Μόνο σ' έχεινα άπόμεινε τά σωριασμένα ξύλα.
 Και πέρνει από τά ξύλα του κι' άρχίζει έναν καιρό,
 Κι' άρχίζει και καρφώνει και σιγοτραγουδεί
 Κι' άρχίζει και καρφώνει μιá κούνια για παιδι.
 Μιά κάσσα για νεκρό.

Μές στο λαγκαδιά της ζωής δεντρί κι' εγώ φυτρώνω,
 Κι' ο Ξυλοκόπος ο Καιρός με βλέπει δίχως νόνο,
 Και γάπ ! και γκόπ ! βαρεία βαρεία κι' ακούραστα χτυπάει
 Και λίγο λίγο η νειότη μου σωριάζεται και πάει.

Και πάει ! Κι' ολοζώντανες έλπίδες, άγνά βρέφη,
 Γεννάει μέσα μου ο Καιρός κι' άποκοιμάει και τρέφει,
 Και πόθους θλίφτει μέσα μου νεκρούς ένα σαρό...
 Κ' ερχονται να ! τά χρόνια και φεύγουν με σπουδή,
 Και νοιώθω στην καρδιά μου μιá κούνια για παιδι,
 μιá κάσσα για νεκρό !

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

'Εδω κοιμάται η σύζυγός μου
 Συχώρα την ψυχή της
 Και κοιμάται για άνάπαυη
 Δική μου και δική της.

† ΑΓΓ. ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΤΑ ΠΕΙΝΟΣ

'Ο ταπεινός είναι αγαθός άνθρωπος Ταπεινοσύνη και αγαθότητα είναι συνώνυμα.

Ταπεινοσύνη χωρίς αγαθότητα, δεν είναι αληθινή ταπεινοσύνη. Είναι κούφια γή σκεπασμένη με άνθη. Μην πατήσης επάνου.

Την ταπεινοσύνη συχνά μιμούνται άλλοι χαρακτήρες επειδή η ταπεινοσύνη είναι ώραϊότης, την όποία καθέναν όρέγεται, και την φορεί σάν εύμορφη προσωπίδα στο έλάττωμά του. 'Ο ταπεινός δεν είναι δειλός. 'Η δειλία συγγενεύει μάλλον με την αυθάδεια.

'Ο zalozάγαθος ταπεινός άφίνει συχνά να χάνη το δίκιο του, διά την πολλή του αγαθότητα,

'Υβριζόμενος στρέφει, και λυπείται μέσα του, άδυνατόντας να άντυβρίση. 'Ο ταπεινός είναι ό αντίπους του υπερήφανου και έχει διά τόν εαυτό του ιδέα κατώτερη ίσως της πραγματικής του αξίας.

Καταδέχεται όλα τά τιμώς ταπεινά, όσα δεν καταδέχεται ο υπερήφανος, και τά καταδέχεται άγογύστος. Τά καταδέχεται με καλοσύνη με ευγένεια και με καλή καρδιά, και έτσι, τά εξευγενίζει και τά ύψώνει.

'Ο ταπεινός είναι σεμνός και εύσχημος' επειδή η ταπεινοσύνη είναι ήθλική ώραϊότης, η όποία εξοτρεικευεται εις τό πρόσωπο, και εις όλην την συμπεριφοράν του ανθρώπου.

'Η ταπεινοσύνη είναι ένας από τούς χρωματισμούς της εξευγενίσεως και ο ταπεινός, η είναι ήδη εξευγενισμένο; άνθρωπος, η έχει στον χαρακτήρα του την βάση επί της οποίας οικοδομείται και λαμπρύνεται η εξευγένισή του.

Τύπος ταπεινοσύνης ο Φιλοκόιμην δεν άπεξίωσε να πάρη να σίση ξύλα' στο σπίτι όπου έκαλειτο εις γεύμα!

† ΑΝΔΡ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

'Ο ποιητής κ. Μ. Μαλακάσης και ο έθνικός ποιητής κ. Σπ. Ματσούκας έδωσαν εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο τον ίδιο χρόνο και την ίδια ημέρα. Άπέτυχαν όμως και οι δύο πανηγυρικά και όφειλαν τούτο πρό παντός εις τόν αυστηρότατον καθηγητήν Παπούλιαν — άν δεν άπατάμεθα — τό φρόνητρον τών φοιτητών τότε.

Και ο μόν Μαλακάσης δεν έστενοχωρήθη και τόσον διά την άποτυχίαν. 'Ο Ματσούκας όμως βαρέος φέρων αυτήν, διάβασε περισσότερο και ξαναπαρουσιάσθη πρό τόν καθηγητήν του μετά Ξε μήνας. Τά ειπε, φυσικά, καλοτύσικα, αλλά σκόνηαπε και πάλιν στον Παπούλια. Την φοράν όμως αυτήν ο Παπούλιαν δεν ήθέλησε να γίνη άφορμή δευτέρας άποτυχίας του. Τόν εβαθμολόγησε καλοτύσικα. Θέλων όμως να τού δείξη ότι, φθνήνά την εγλύτωσε τον άφρησε να φύγη ψιθυρίζον τό κάτωθι στιγμιαίως σχεδιασθέν δίστιχον :

'Οραία τά κατάφερες, ο ποιητά, Ματσούκα !
 Διέπλευσας όκεανόν με μιá παληά φρελούκα !

ΣΤΥΡΕΣ ΚΑΝΟΝΙΑ

Περνά τό πυροβολικό
 'Απ' τά Χαυτεία... τι κακό.
 Κι' από άνάμικτες φωνές
 Βουίζει ένας καφενός,
 Φονάζουν όλοι τους:—Νά ! νά !
 Τό πυροβολικό περνά.

Πηδούν στο δρόμο με όρμη
 Και σχηματίζουν μιá γραμμή
 Νά δούν τό θέαμα αυτό...
 'Αλλά κ' νόνη δυνατό
 'Εννοίωσ' άπ' όλους μοναχός
 'Ο καφεπόλης ο φτωχός.

'Όσοι έβγήκαν πεταχτά
 Νά δούν κανόνια, τρανταχτά
 Μέσα στη ζάλη του σεισμού
 Του τόσου πατριωτισμού
 Για τό καφέ τό πρωινό
 Δεν του πληρώσανε λιανό!...

† Γ ΣΟΥΡΗΣ

